

NAGY GÁSPÁR

Patmoszi trombiták

„Lélekben valék ott az Úrnak napján,
és hallék hátam megett nagy szót,
mint trombitáét...”

(János apostol: Jelenések Könyve)

*Patmosz szikláin a szél
pörgeti, pörgeti egyre
a fehér vásznakat;
sodorja elém a hószín lapokat,
mint valami ajándékba kapott
h a t á r i d ő n a p l ó t,
mely Tőle való, egyedül Tőle.*

*Ott bámultam Péterrel
és Jakab bátyámmal azt az irdatlan
halfogást, amidőn már nem lehetett
kitérni, cselezni, elkullogni –
én, Zebedeusnak és Szaloménak fia
ott maradtam aztán nyomában,
sőt: kitüntetett helyekre kerültem!*

*Az utolsó együtt-éteknél is
mellette, hogy először halljam
az áruló nevét, s aztán ott
a vérizzadákos éjszakán, míg lehetett –
láttam a szörnyűséget és jegyeztem
én, „a tanítvány, akit szeretett Jézus”,
s legféltettebb kincsét, Anyját bízta rám.*

*Túléltem forró szurkokat...
nézek a fehér lapok szövetén,
sziklák elvékonyult lemezein át
Efezus felé, mikor vibráló lesz az ég,
kifehérik a csönd is, oly nagyra van
terhével: mintha üvegburában pattanó
hártyák – de nem dob és nem tüdő...*

→

E két versével és Cs. Varga István tanulmányával emlékezünk a hetven esztendeje született, a nehéz történelmi időben eszméihez és nemzetéhez következetesen hű költőre, a Magyar Írószövetség egykori titkárára.

*Hanem a lélek robajának jövendölt
lapjain im itt a nap: öregségem nyarában
a partról érthetetlen is, miért s hogyan
látom oly félelmes élesen a Véget
elúszni Isten lábai előtt montírozatlanul;
remegnem kellene és félnem nagyon,
de ellenkezőleg: megnyugtatnak a trombitaszók*

Anyámnak

*Ebben a házban
vajúdott anyám
szíve szívemhez
énekelt talán
valami szép dalt
vagy litániát
májusi csöndes
esőért imát
amint hallotta
ő is nagyanyám
szájából mindig
esztendőök során
kínját oltani
mintha gerendák
közt éppen tüzet
csitítana el
bő könnyeivel
vajúdó anyám
tudta: sírásom
úgyis rátalál
a ház előtt már
nyíló orgonák
déli harangszó
s boldog délután.*